

Γιάννης Κοντός

Σχέδιο για διήγημα (μοντάζ)

Ἡ ἔσωτερική μας ὄψη εἶναι τό σύννεφο
πού συνεχῶς ἀλλάζει σχῆμα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

8. Τά ἐπιπλα ἀκίνητα περίμενον τήν σκόνη, περιμένουν ἕνα τυ-
χαῖο ἄγγιγμα. Πολλές φορές γνωρίζουν τίς κινήσεις, ἀκόμη καί τίς
διαθέσεις σου. Ἄναπνέουν ἀθόρυθα ὅπως τά φύλλα. Στό σκοτάδι
μετακινουῦνται σέ ἄλλους παράλληλους. Συνήθως εἶναι κατοικίδια
ζῶα. Σπάνια τρελαίνονται καί πέφτουν ἀπό τά παράθυρα.

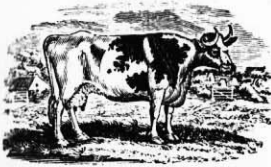

10. Λυμφατικός. Ἔπλεε σ' ἕνα πουλόβερ καί καθότανε πλάι στόν
ὁδηγό. Πρέπει νά εἶχε ἀνάγκη ἀπό αἷμα. Ἄν μιλοῦσε θά ἔβγαζε
φράσεις σέ μήκος μόλις ἔξω ἀπό τά δόντια. Φράσεις μονόχρωμες
καί πάντα ἄσπρες. Οὔτε συζήτηση νά παίξει κανένα πνευστό ὄργα-
νο - ἄς ποῦμε κλαρίνο. Μόλις πού ἀναπνέει. Ἄναπνέει ὅμως καί
στιγμές νομίζεις ὅτι αὐτός ὁδηγεῖ τό λεωφορεῖο. Ἐνα ζευγάρι γυα-
λιά σφραγίζει τά μάτια του. Στιγμές πάλι σκέπτεσαι μήπως ἔχει σχέ-
ση μέ ἐμπόριο πετρελαιοειδῶν. Μετά πέφτουμε σέ κενά ἀέρος ἤ
μνήμης - γιά ἕνα διάστημα δέν θά σέ παρω τηλέφωνο - Ὅλη ἡ πόλη
εἶναι γεμάτη καλώδια. Γεμάτη τηλεφωνικές φλέβες: Τηλέ-φωνο.
Φόνος. Φωνή. Φωνές. Τηλέ-φωναζώ.

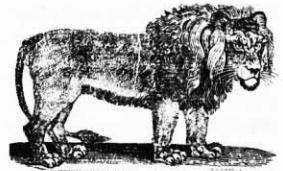
15. Τό τραγούδι ξετυλίγεται τριχιά γιά τό λαιμό τοῦ κρεμασμένου.
Καί ὁ κρεμασμένος μπορεῖ τήν τελευταία στιγμή νά γλυτώσει. Ἐσύ
ὅμως πού λές τό τραγούδι εἶναι βέβαιο ὅτι θά πεθάνεις, μέ ἕνα τσι-
γάρο στό στόμα - χωρίς νά ξέρεις ὅτι εἶναι τό τελευταῖο σου - μι-
λώντας ἀκατάπαυστα γιά καθημερινές βλακεῖες, γιά πολιτική οἰκο-
νομία, γιά δημόσια οικονομική. Θά πέσεις ἄπνους μέ τό τσιγάρο
ἀναμμένο, τό κασκὸλ στόν ἄερα καί τό ἀλκοόλ χυμένο στό παντε-
λόني σου μέ λύσσα. Ἡ φωνή σου δέν θ' ἀπειλεῖ κανέναν πιά καί ἡ
τελευταία σου λέξη θά ναι μιά πέτρα μπηγμένη στό χῶμα.

17. Οι ήρωες του ρομάντσου μας, ο Άλφα και η Άλφα γνωρίστηκαν χάρη σέ μιιά άγελάδα. Για τήν άκρίβεια έτυχε νά μένουν στή νότεια Εύρώπη και στό άνατολικό μέρος τής πόλης και ο Άλφα τής είπε πόσο αγαπάει τίς άγελάδες όταν σέ κοιτάζουνε και στάζει τό μουσούδι τους. 'Ακόμη ότι περνάνε τά ποτάμια κολυμπώντας - τόσο ώραία κολυμπάνε πού μπορείς νά τίς περάσεις για Άλογα - 'Αμέσως αγαπηθήκανε και κοιμόντουσαν τά μεσημέρια, μαζί σ' ένα στενό κρεβάτι, Ξύλινο, χαμηλό και τήν άγελάδα άσπρη μέ καφέ μπαλώματα, νά στεγνώνει στά πόδια τους μηρυκάζοντας τήν ήσυχία μέ κλειστά μάτια.

18. Ράβοντας τίς πληγές του ξέχασε τό αίμα.

Τά λιοντάρια στή Φλώρινα

τής Μεκάσης και του Μίμη

21. Τό παράξενο δέν είναι τά λιοντάρια στή Φλώρινα και ή σόμπα για τή δημιουργία τροπικής άτμόσφαιρας, αλλά οι λύκοι πού κλείσανε σέ κλουβιά μέσα στην πόλη. 'Ως γνωστόν ή περιοχή είναι γεμάτη λύκους. Μυρίζανε τούς φυλακισμένους και κατεβαίνανε όλο πιό συχνά ούρλιάζοντας. Τά λιοντάρια δέν παίρνανε μέρος σ' αυτή τή συνωμοσία. Δέν τά ένδιέφερε. "Ένα θράδυ ο φύλακας στή θιασύνη του νά κλείσει καλά τά κλουβιά των πιθήκων, ξέχασε άνοιχτα τά Άλλα. Πετάχτηκαν έξω οι λύκοι και ένώθησαν μέ τό κοπάδι, σχίζοντας τή χάρτινη ήσυχία. Τά λιοντάρια ούτε καταδέχτηκαν νά κινηθούν. Μείνανε πλάι στή σόμπα μισοπαγωμένα. Τότε άρχισε νά χιονίζει και γέμισαν οι δρόμοι ύπνοβάτες μέ κόκκινα πουκάμισα. "Όλα ξεχάστηκαν μέ τά θερμόμετρα ύπό τό μηδέν.

28. Τό τοπίο μετακινήθηκε προς τά άριστερά θγάζοντας καπνούς - φωτιές και άρχισε νά ταξιδεύει σφυρίζοντας. Φεύγει ήλιγγιωδώς. Τώρα τό βλέπουν Άλλοι και δέν ύποψιάζονται ότι έβαλες και σύ ένα χέρι για νά γίνει αυτή ή μετακίνηση, αυτή ή μουσική. — Βασικά πρέπει νά έλέγχεις τή γεωγραφική θέση τής κατοικίας σου και τής ζωής. "Όπως ο πελεκάνος ξέρει τήν ευτυχία πού κρύβει στή σακούλα κάτω από τό λαιμό του, γεμάτη ψάρια - Δύσκολα παπούτσια σέ πάνε Άλλου και χάνεις τό τοπίο και τό στίγμα σου και δέν ξέρεις πού είσαι τώρα και αύριο.

30. Μεγάλη θάλασσα τρέχει από τό τηλέφωνο. Ένα νησί ανάποδα στο Αίγαίο μέ τά πετρέλαια, τό ούράνιο, τούς χίλιους διαβόλους και τήν άναδυομένη Άφροδίτη άκρόπρωρο σ' ένα άεροπλανοφόρο. Ό φίλος μου κάνει μεγάλη τή φωνή του γιά νά φαίνεται ψηλός. Σ' αυτό τό ειδυλλιακό ήφαιστειο καπνίζεις άρειμανίως λές και δέν συμβαίνει τίποτα. Τίποτα και τό φυτίλι τελειώνει. Κάπου στό βάθος είμαι και γώ· μουγγός, καμπούρης μέ φωτιά και καπνούς στά μαλλιά - παγωμένος.

36. Πάλι περνάνε μπροστά μου άλαφιασμένα άλογα και τραίνα και τρέχουν άνθρωποι μαζί τους. Πατάνε τόν τόπο μου, παίρνουν ότι θέλουν, λένε άκατανόητα λόγια. Ένας μάλιστα σταματάει, μέ κοιτάει και θγάζει ένα σύντομο πολιτικό λόγο. Φεύγουν όλοι και όλα πρόσθ άγνωστη κατεύθυνση. Σκέπτεσαι: λές νά φύγουν όλοι και νά μείνουμε μόνοι επιτέλους; Και πάλι: τί σχέση έχω μέ όλα αυτά; Και φαντάσου έχεις στά χέρια τό λυχνάρι του Άλαντίν και δέν μπορείς νά κάνεις τίποτα. Τό τρίβεις και δέν θγαίνει από μέσα τίποτα. Άπλούστατα γιατί είναι ένα συνηθισμένο λυχνάρι και σέ λίγο θά τελειώσει τό λάδι του και θάσαι σ' άγνωστο μέρος και θά γκρεμιστείς.

40. Δέν μέ χωράει τό σώμα μου. Θέλω νά έπεκταθώ, νά φύγω. Άνοιγω τή θρύση. Τρέχει τό νερό. Τρέχει ή νύχτα. Σκύβω νά πιώ, νά ξεχάσω. Χτυπάω πάνω στό πεθαμένο μου πρόσωπο. Άνάβει μιά φωνή. Φωνή τής σιωπής. Η ροή τής μνήμης μέ τινάζει πίσω στό κορμί σου. Τώρα πού γράφω τό φεγγάρι χάνεται στά σκέλια σου και τό χορτάρι ψηλώνει, άγριο, κόκκινο σάν φωτιά. Όλα τ' άλλα τυλιγμένα σέ ύαλοθάμβακα. Μόνο τά μαλλιά σου τρίζουν και μεγαλώνουν, άγνοώντας τά πολιτικά συστήματα και τήν τριγωνομετρία.

42. "Όλες οι εικόνες που βλέπεις σήμερα δεν έχουν αντίκρουσμα. Είναι σκάρτες. Άλλά τί θά πεί σήμερα; Σήμερα είναι νύχτα και πώς τά βγάζω πέρα, μόνο εγώ τό ξέρω και τά τοιγάρα μου.

Χαλασμένα τραγούδια.

Χαλασμένες κονσέρβες.

Χαλασμένες ιδέες.

Μόνο ή νωπογραφία της νύχτας ξέρει τί σημαίνει ή λέξη κίνδυνος όλες τίς εποχές. Μή νομίζεις ότι ό κόσμος χαμογελάει. Άπλούστατα δείχνει τά δόντια του.

47. Φωνές στην αγορά. Φώτα στην σκηνή. Ίδρωμένα μέλη. Βαμμένη φαντασία. Πουτάνες και χαφιέδες, παίζουν τό άρχαίο δράμα. Ό ύποβολέας διαβάζει: ό φόβος έχει μία φωνούλα καφέ, μικρού παιδιού. Κλείνουν οι πόρτες - μία πεταλούδα μόλις προλαβαίνει νά βγει στό φώς - Οι φωνές σταματάνε άπότομα. Ξετυλίγεται τό μέλλον. Τό μηδέν πέφτει μπαλάκι άσπρο στην σκηνή. Άπό τά παρασκήνια θγαίνει ξιφίρης γυμνός, ό τελευταίος ήρωας και παίρνει άνεξαιρέτως όλα τά κεφάλια. Έκείνη τή στιγμή, οι κρόταφοι σου παρουσίαζαν τό έξής θέαμα: δυό λάκκους μέ πράσινα τριαντάφυλλα και χαμένα λόγια - και γελοῦσες και έθγαζες μικρές έρωτικές κραυγές, μικρούς έπιθανάτιους ρόγχους.

Γιάννης Κοντός

